

El meu pare va ser, durant molts anys, l'alcalde d'Amer. Aquest fet m'ha donat una visió, des de jove, del que comporta el càrrec que ara ocupo jo. En Narcís Junquera i Fusellas és, amb diferència, qui més signatures rubrica en aquest poble de la Selva. Fa una hora que l'he deixat, tapat per papers on ha de posar el seu nom. La seva veu torna a sonar, gràcies als miracles tècnics que els de lletres no entenem, a pocs metres de l'Ajuntament. Sóc, amb unà cinta plena de "paraula d'alcalde", en un petit cafè del poble, on el carrer queda tapat per unes cortinetes de ganxet emmidonades. **El poble és molt tranquil. Aquí no hi ha massa problemes.** He demanat un te de maduixa amb sucre negre i vaig fent glops. Una casset gravada també és com una infusió: quan més la tens a la tassa, quan més la sents, més gust l'hi treus. **En arribar a l'alcaldia, ja fa tres anys, hi havia una problemàtica que encara s'arrossega, i que s'ha anat solucionant parcialment a través dels equips de govern que m'han precedit, però que encara no s'ha pogut solucionar. M'estic referint a l'infraestructura viària, d'urbanització de carrers i places. Suposo que amb el que queda de legislatura ho solventarem.**

Avui la temperatura és suau i unes quantes calories de més no minvaran el pas ràpid que sempre porto, com si jugués a l'oca, de poble en poble. Em dic que un dia és un dia, i demano dues galetes d'avellana. **L'avellana ha estat, fin ara, el símbol d'Amer. Sempre ha estat un complement econòmic molt important per a les famílies del poble. Amb el que es treia de l'avellana es pagaven els estudis dels fills, la moto, el viatge de l'estiu.... Ara la cosa ha canviat. El que et donen per aquest fruit sec és una misèria. De totes maneres, encara tenim productes típics d'Amer fets amb avellanes (galetes, torrons...).**

La taula on sóc està feta amb l'esquelet d'una vella màquina de cosir i una planxa de marbre blanc. Al revers de la llosa hi ha uns quants xiclets enganxats. **El jovent intenta quedar-se al poble. Clar que tot depèn de l'oferta laboral que trobin i del nivell d'estudis que tinguin (no totes les titulacions poden trobar sortida aquí). Per altra banda, el tema de l'habitatge és un obstacle que intentem que desaparegui. Tenim el projecte, amb la Generalitat, de tirar endavant una promoció d'habitatges protegits.**

Al fons del local, un home que cinquantaja colpeja unes boles de billar. Solitari i amb molt d'amor propi, guanya sempre. La victòria és silenciosa i només se sent el tac i l'engolir dels forats. **A mi el que més m'agrada d'Amer és la gent. Fins fa poc, aquest era un poble amb**

una personalitat molt forta perquè vivíem del comerç, de l'artesania. Subministràvem material a tots els pobles veïns i a tota la pagesia. No teníem indústria. La nostra indústria era el mercat. Això dona un cert caràcter. Jo diria que més autònom, més lliure, cosa que no passa allà on la gent treballa a les fàbriques, on es depèn d'un horari i hi ha poca flexibilitat. A Amer, a la nit, hi havia vida de cafè, de xerrades, de ball... perquè l'endemà no havíem de llevar-nos a les sis del matí. Això ha desaparegut perquè l'artesania ja no existeix i perquè la televisió fa que la gent es quedi a casa.

A quatre metres de mi hi ha un senyor gran llegint el diari del cafè (els fulls estan agafats per una vareta metàl·lica, tan llarga com el diari). Fa estona que s'empassa el marro d'un tallat, begut ja fins a la darrera gota. Al costat té un got d'aigua de l'aixeta, que quan se l'acaba, el tornen a omplir de franc. Jo continuo sentint la veu de l'alcalde mentre menjo la darrera molla de la galeta d'avellana. **La gent que vulgui venir a Amer, ha de saber que aquest és un lloc per fer salut. Han de venir a passejar amb una petita motxilla i marcar-se rutes: l'ermita de Santa Brigida, Sant Climent, la ruta del carrilet (l'antic carrilet que anava des d'Olot a Girona) amb una estació que hem restaurat i, aprofitant l'espai, hi hem fet un centre d'esbarjo pels nens fins a onze anys. Des del punt de vista monumental, tenim la plaça del poble, l'antic monestir, el barri del Pedreguer (que és el mes vell), tenim les fonts....**

Darrera el taulell no hi ha ningú. Qui vol quelcom més crida "Joaaaaan". Comprovat això, em quedo amb les ganes de menjar una altra galeta. Miro la cinta i ja queda poc. **Amer va ser un poble agrícola. Després va ser comercial. I ara és industrial, però intentem que no sigui el típic poble amb una fesomia carregada de fàbriques. Tenim indústria tèxtil, laboratoris veterinaris (en aquests moments, el motor del poble), tenim els manantials de Fonter i Fontpicant... però això no ens ha fet malbé el municipi. Tot al contrari. Hem fet una promoció turística perquè vingui la gent a passar un dia a Amer. Dic un dia, perquè no tenim infraestructura hotelera on poder allotjar els visitants (...). No ens falta res d'important, fins i tot tenim una sardana que només es balla aquí, és la sardana de l'alcalde. La seva peculiaritat és que no es tanca. L'alcalde va al davant i es va fent com una espiral a la plaça.**

En Narcís Junquera ha deixat de ser, arribat aquest punt, l'alcalde de llauna per convertir-se en alcalde de text. Ara sí, esgargamellant-me, crido: "Joaaaaan, quant li dec?".

Narcís Junquera Fusellas - Amer - 2.276 hab. (la Selva)